

Szegedi Egyetem

ÜDVÖZLET

V. évf. 1. szám

A SZEGEDI FELSŐOKTATÁSI INTÉZMÉNYEK LAPJA

1967. január 12.

ÖTÖDIK ÉVFOLYAM

Mással nem is kezdhették e sorokat, mint visszatéréssel. Az elmúlt négy év józan mérlegelésével. Ennyi idő telt el azóta, hogy megbeszélések, sok-sok vita, érvek és ellenérvek után a döntés megszületett: a Szegedi Egyetemet újra meg kell jeleníteni. Érvek és ellenérvek!... Nem célunk, hogy olyanokat, akik ott kétségbe vonták a lap szükségességét s akkori álláspontjuk máig sem változott, most bírjuk rá mindenáron nézeteik megváltoztatására. Inkább a tényekkel és feladatokkal számot vető, önvizsgáló meditáció, mint kevély öndicséres szándéka adta a tollat kezünkbe.

Ötödik évfolyam. Kínálkozó az analógia. Az ötödés egyetemistáé, akinek elkorára meg kell érnie az élet következő nagyobb, felelősségteljesebb erőpróbáihoz. Az egyetemistáé, aki hol melázó nosztalgiával, hol akkori magán ironikus fennsőbbiséggel mosolyogva gondol vissza az első napokra, órákra, a pillanatra, amikor belépett az „Egyetem” kapuján. Mintha tegnap lett volna! — S hájja az immár „ötödés” Szegedi Egyetem is, erre a pillanatra, a kezdet lelkesült buzgalmára, a cigarettafüstben gomolygó vitatkozásokra s az első kéziratokra emlékezve, amelyekből az „I. évf. 1. szám” anyaga összeállt.

S a párhuzamot tovább folytathatjuk. Ahogy az egyetemen, főiskolán évről évre változik a hallgatóság, elmennek a végzők és jönnek a „golyák”, az első évesek kezdők, szinte ugyanúgy cserélődött munkánk négy éve alatt a társadalmi munkatársak gárdája, szerkesztő bizottsági tagoktól a cikkíró aktívákig. Sokszor kellett nehéz szívvel lemondanunk egy-egy, addig példásan tevékeny munkatársról, aki mint oktató, nevelési vagy tudományos feladatainak gyarapodása, más társadalmi kötelezettségek, mint hallgató pedig többnyire tanulmányai befejezése miatt vált meg a kéthetenként összeülő szerkesztőségi kollektívától. Dr. Pólay Elemér dr. Bartók István dr. Madarász István, dr. Gál György, dr. Szilágyi László, dr. Nacsády József, Fischer Ernő, Dr. Kaposi Márton, Kovács S. István mint a három felsőoktatási intézmény oktatói s Lombay Béla, Beretzky Zsolt, Dési Csaba, Poczik Miklós, Rigó Béla, Gáborosi V. István, Nikolényi István, Kávay Ágota és Köves Katalin mint hallgatók vettek részt közvetlenül s rövidebb-hosszabb ideig a szerkesztő bizottság tevékenységében. S ha itt is még egyszer megköszönjük a lap érdekében végzett cikkíró és szerző munkáját, hasonló köszönettel kell szólnunk a lap társadalmi terjesztésében annyi önzetlenséggel fáradozókról, Csapó Erzsébetről, Móczár Béláról, Császár Ferencről, Biczó Györgynéről, G. Szabó Erzsébetről, Tótká Bálintól, Szűcs Zsuzsannáról.

A kezdeti nehézségek után kialakultak az együttműködés keretei, formái a lapot fenntartó intézmények állami és pártvezetésével. S az először formális kapcsolat mind közvetlenebbé és tartalmasabbá, fokról fokra megfelelőbbé teljesedett a négy esztendő alatt. A lap megtalálta a maga helyét, feladatait a József Attila Tudományegyetem, a Szegedi Orvostudományi Egyetem és a Szegedi Tanárképző Főiskola életének szerteágazó eseményei, problémái között mind inkább sikerült megfelelnie a támasztott követelménynek, a lap profilját meghatározó célkitűzésnek. A Szegedi Egyetem politikai lap. Ezen nem azt kell érteni, hogy hasábjain csak különféle politikai-elvi kérdésekkel foglalkozó írások látnak napvilágot, vagy főleg ilyen jellegű írások, hanem inkább a lap mindig politikailag igényű magatartását a megszólaltatott problémákban, legyenek azok oktatási-nevelési kérdések, a pártélet, vagy az ifjúsági mozgalom szervezeti és működésbeli gondoljai, a tudományos munka eredményei, kulturális események, vagy éppen az egyetemi sportkör életének különféle momentumai. Ezt a politikai aktualitást, ezt a hatékony és érzékenyen reagálni tudó pártosságot tűztük célul magunk elé az induláskor s igyekeztünk munkánkat ennek megfelelően végezni négy éven keresztül. Hogy sikerült-e? A kitűzött cél egyben olyan eszmény is, amelyhez legfeljebb

közéledhet az, aki maga elé tűzte, de elérni sohasem éri, mert a fejlődés, a közelítés mértékével arányosan növekszenek a célkitűzésben meghatározott tennivalók, válik igényesebbé, sokrétűbbé a program. A fejlődésben csak tovább lépni lehet. Voltak és lesznek nyilván kudaraink, melléfogásaink. A leírt szóért való felelősség azt is jelenti, hogy mindig tisztában kell lennünk a szavak, gondolatok visszhangjával, hatásával azokra, akik kezükbe veszik az újságot. Tudnunk kell számolni e hatással, munkánk következményével s tudatos munkával kell erre a hatásra is építenünk. Igen komoly segítséget jelentettek azok a mindig építő szándékú bírálatok, tanácsok, amelyeket az intézmények állami vezetésétől és a pártbizottságoktól kaptunk. Az, hogy a tudományegyetemi pártbizottság, illetve párt-végrehajtóbizottság évekenként értékelte és értékeli a Szegedi Egyetem munkáját, erősítette bennünk a hitet, hogy számolnak a lapnak, mint politikai és propagandaeszköznek lehetőségeivel.

Ötödik évfolyam. S egy olyan esztendő kezdetén, amelynek döntő jelentősége lesz egész társadalmunk további sorsa szempontjából. Fokozott követelményeknek kell megfelelnünk, fokozott felelősségérzetet kell helytállnunk, vállalva a ránk eső s az egészhez viszonyítva tán csekély részét azoknak a feladatoknak, amiket szocialista társadalmunk a fejlődés jelen szakaszában a kommunista szakemberképzés célkitűzését megvalósítani hivatott felsőoktatásunk számára megszabott. A magunk eszközeivel maximálisan részt kell vennünk a konkrét feladatok folyamatos megvalósításában, teret adva az alkotó, a megoldást segítő polemikának, oktatási-nevelési kérdéseket tárgyaló írásoknak, a mozgalmi munka eredményeinek, az ifjúság gondolatainak, véleményének társadalmi-politikai kérdésekről. Olyan kérdések ezek, amelyek vezető helyet kapnak a lap következő számaiban. A Magyar Szocialista Munkáspárt IX. kongresszusán Kádár János beszámolója, a hozzászólások közül Pál Lénárd, Garrai Gábor s mindenekelőtt Szirmai István felszólalása s végül a kongresszus határozatai megfogalmazták felsőoktatásunk, tudományos és kulturális életünk, az egész magyar értelmiség szerepét és feladatait a társadalmi tudatformálás folyamatának következő időszakában. Mit jelentenek a szegedi felsőoktatási intézmények viszonylatában ezek a feladatok? Azt, hogy az eddiginél aktívabb és kisugárzásában hatékonyabb kell legyen a két egyetem és a főiskola mint szellemi centrum szerepe a város, a táj, az egész Dél-Magyarország életében. Azt, hogy egyetemi és főiskolai vezető oktatóink, tudósaink nemcsak tudományos eredményeikkel, nemcsak tudásukkal az oktatásban való továbbadásával, de közéleti szerepet is vállalva vegyenek részt a társadalom építésében. Azt, hogy a Szegeden folyó tudományos kutatómunka az eddiginél még sokoldalúbban, még közvetlenebbül szolgálja minden területen a termelés és a társadalom érdekeit. Azt, hogy felsőoktatási intézményeink munkájának minden területén megvalósuljon az oktatás és nevelés egysége, hogy oktatóink ne csak ismerjék, hanem a maguk szakterületén tudományos és oktatási munkájukban egyaránt érvényesítsék a marxizmus-leninizmus tanításait. Azt, hogy maga az oktatás is közelebb kerüljön az élthez, hogy az egyetemről ne csak elméletileg, szakmai és ideológiai vonatkozásban egyaránt jól képzett fiatal szakemberek kerüljenek ki, de olyanok is, akik megszerezték ezeknek az ismereteknek a gyakorlati alkalmazásához szükséges készségeket és jártasságot, akik helyt tudnak állni gyakorlati szakemberekként is.

Számtalan konkrét vetülete van e kérdések általános megfogalmazásának. S nekünk a konkrét részproblémák felvetésével, a megoldásuk figyelemmel kíséréseivel, az elért eredmények ismertetésével, dicsőítő és bíráló szavakkal kell hozzájárulnunk a közös feladatok megvalósításához. S mindenekelőtt úgy, hogy a lap színvonala, érdekessége, sokszínűsége tovább erősödjék és a Szegedi Egyetem olvasótáborra még inkább kedvét lelje az ötödik évfolyam megjelenő számaiban.

Visszatekintve az elmúlt 1966-os esztendőre, úgy érzem, hogy egyetemünk, a József Attila Tudományegyetem újabb jelentős lépést tett előre a felsőoktatás reformjának gyakorlati megvalósításában. A cél az volt, hogy az oktatás megfeleljen a tudományok és a technika nagyarányú fejlődésének, hogy az egyetemről kikerülő fiatal szakemberek ismerjék és alkalmazzák tudásukat legfrissebb tudományos vívmányait is munkájukban. Az oktatás reformja, a tananyag korszerűsítése megvalósult. Az a feladat áll előtűnt, hogy tovább keressük az oktatási munka hatékonyabbá válásának lehetőségeit, az utat és a módszereket, amelyek segítségével az egyetemi oktatás intenzitását növelni tudjuk.

Bizakodással töltött el az a nemrégiben lezajlott összo-
oktatói értekezlet, amelyen az egyetemi oktatás ezen problémáiról mondták el véleményüket egyetemünk oktatói. Meggyőződésem, s ezt tapasztaltam a vita során is, hogy minden oktatónk személyes ügyeként látja s magát személyesen is felelős-ként az oktató-nevelő munkában mutatkozó problémákat, s igyekszik a maga területén mindent megtenni a gátló körülmények megszüntetéséért. Ha oktatóinknak ez az úgyszeretete és lelkes aktivitása az oktatásban is következetesen érvényesül, sikerülni fog következő feladatainkat megvalósítani. Ehhez természetesen nemcsak az oktatók következetes és lankadatlan fáradozása szükséges, hanem a hallgatóság sokkal szilárdabb, sokkal igényesebb és céltudatosabb magatartása is. Erősíteni kell a tanulmányi fegyelmet, s szigorúan fel kell lépni a „lazítók” ellen.

Mint a József Attila Tudományegyetem rektora, kívánok az 1967-es esztendőben egyetemünk minden professzorára, oktatójára, dolgozójára és a tanuló ifjúság számára eredményes, sikeres munkát, kívánok békés, boldog új esztendőt.

Dr. Szabó Zoltán
a József Attila Tudományegyetem rektora

Fontos esztendő küszöbén állunk. Olyan feladatok megvalósítása vár ránk, amelyek az egész magyar társadalom további sorsa szempontjából döntőek, amelyek meghatározzák a társadalom fejlődésének újabb időszakában nemcsak anyagi létünket, de a társadalmi tudatra is döntő befolyással lesznek. A Magyar Szocialista Munkáspárt IX. kongresszusának beszámolója, a vita és a kongresszus határozatai kijelölték a magyar orvostudomány helyét és tennivalóit is ebben a nagy közös, társadalmi cselekvésben. A harmadik ötéves terv megvalósítása során megújult lendülettel fejlődik hazánk egészségügyi és szociális ellátottsága. Még több, jól képzett, az élet bármely posztján helyét megállni képes orvosra, szakemberre van szükség. Kommunista szakemberekre.

A Szegedi Orvostudományi Egyetem oktató-nevelő, gyógyító és tudományos munkáját 1967-ben e célkitűzésnek megfelelően törekü-
szik ellátni minden területen. A szakideológiai nevelés, az oktatás és nevelés célkitűzéseinek még szorosabb egysége, az egyetemi oktatómunka pedagógiai s módszertani problémáinak alapos elemzése, a tudományos kutatásnak a társadalom és a termelőmunka

igényeivel való fokozottabb összehangolása jelentik a ránk váró feladatok megvalósításának lépcsőfokait, a fejlődés útjának egyes fontos állomásait az új esztendőben.

Akkor, amikor az 1966-os év utolsó óráiban számot vetünk a ránk váró tennivalókkal jólesik megállapítani, hogy egyetemünk becsülettel helytállt a mögöttünk maradó esztendőben. Gyarapodtunk nemcsak erkölcsiekben, munkánk elismerése és tekintélyünk növekedése szempontjából, de anyagiakban, a munka tárgyi feltételeinek bővülése, gazdagulása terén is. Új klinikát avattunk, megkezdődött egy új, korszerű di-
ákszálló építése, befejezés előtt áll egy nővérszállás építése, nagy összegek befektetésével bővítettünk és korszerűsítettünk több klinikát, jelentősen bővült az elméleti intézetek műszerparkja is. Ezek a tények is köteleznek a még jobb, még lendületebb munkára.

Mint az egyetem rektora, kívánok egyetemünk minden professzorának, oktatójának, dolgozójának s minden hallgatónak eredményes, boldog új esztendőt, s további munkasikereket.

Dr. Tóth Károly
a Szegedi Orvostudományi Egyetem rektora

Az 1967-es év küszöbén a tanárképzés módszertani problémáiról, amelyet művésztanáraink kiállítás, és hangversenye kísért. Ezeket az eseményeket sor a főiskolák között megrendezett Spartakiádra, valamint a Matematikai Tudományos Ülésszakra.

A vázlatosan felsorolt feladatok sikeres megvalósításához kívánok a Főiskola valamennyi oktatójának, gyakorló iskolai tanárának, és dolgozójának eredményes munkát. Eredményeink egyik része hallgatóink munkájában, magatartásában jelentkezik. Ezért azt kívánjuk, hogy a főiskolai hallgatók tanulmányi munkája legyen elmélyült, alapos és fegyelmzett, s ami ezeknek a következménye, eredményes. Közvetlen tanulmányi munkájukon kívül érjenek el sok sikert a különböző tanulmányi versenyeken, kiállításokon, a sportolók a Spartakiádon és további sok-sok siker kísérje a női énekkart hangversenyei útján.

Dr. Szendrői János
a Szegedi Tanárképző Főiskola igazgatója

TÉLI HÁZTETŐK

Hemmert János festménye

kezdo nemzetközli ülészakot